

(המשך מעמוד 14)

הצעותיו החוזרות ונישנות של הגבר לצאת לבנות אתו בתל-אביב. היא לא יכלה לדעת, באותה תקופה, שהוא חי עם אשה אחרת, שנפרדה מבעלה, ומחזר אחריה רק בשעות הפנאי שלו. תקופת-הבילויים הראשונה של הנערה היתה התקופה המאושרת של הווג. ה' נסיעה במונית לתל-אביב היתה מלחה ב' ביקורים תכופים באריאנה ובריקודים סר' ערים בבארים שונים של העיר. הבילויים נמשכו לעתים תכופות בחדרו הפרטי של הגבר, כשצעקת ההורים מסיימת אותם בשעות הקטנות של הלילה. יחסים סוערים אלה באו אל קצמם, כעבור שנה וחצי, כשהשניים נישאו. בתום ארבעה חודשים נולדה הבת.

מאותו רגע לא פסק הריב בבית הקטן ברחובות בו גרו השניים. האינטרסו הקטן במונית הביא את סבלנותה של האשה ל' קיצה. השבוע הגישה הצעירה תביעה ל' גירושין. הבעל סירב, טען שהוא אוהב אותה ואינו חפץ לגרשה. "שיוכיח את זה!" ענתה הצעירה, שעברה לגור בבית הוריה ותבעה מזונות לה ולבתם.

דרכי ארם

חניה אסורה

שמעו של מלון דן בתל-אביב יצא ברחבי העולם. תיירים, אשר הממון בכיסם, מרבים לבוא בשעריו. גם דוד ריכטר (20), יליד לונדון, הכיר את המלון רב-הקומות. אלא שתחת לבובו את כספו בו כדיר, החליט דוד לנצלו כמקור הכנסה.

מכת אגרוף בפרצוף. לנוחיות ה' מתאכסנים הכשריה הנהלת המלון מגרש' חניה קטן, מעברו השני של הכביש. היא אף הפקידה שומר בשער המגרש, שדאג לכוון את מכוניות התיירים ולהקל על חנייתם ללא תשלום.

במשך שנים פעל שרות זה ללא דופי. עד שהחליט דוד כי במגרש חניה קטן זה טמון מקור הכנסה גדול. מדי יום שישי, שעה שהשומר הקבוע היה חופשי מעבודתו, היה דוד מוציא את הכסא מתא-השומר, יושב עליו בניחותא, וגובה כסף מכל מכו' נית שוכנסה לחנות.

יתכן שהיה מספיק לצבור בדרך זו ממון רב, אילמלא, יום אחד, הבחין בו השומר הניצב בפתח המלון. הוא ניגש אליו, ב' קש הסבר למעשיו.

תשובתו של דוד היתה קצרה וקולעת, ניתתה במכת-אגרוף, הישר בפרצופו של השומר. לקול צעקתיו של הנפגע, נזקק למקום עובר-אורח, אולם מהר לשאת רג' ליו מאימת מטר האבנים שניתן עליו. בח' סות החשיכה נמלט דוד מן המקום.

חנייה ללא תשלום. אולם נבצר ממ' גו להגור זמן רב מן המגרש המטיל מטב' עות זהב לכיסו. כעבור שלושה שבועות חזר והתייצב על משמרתו. הפעם היה ה' שומר זהיר יותר. הוא טיפלן לניידת, ש' הגיעה תוך דקות ספורות למקום, עצרה את דוד.

"מה אתם רוצים ממני?" טען בפני השוטרים, "השומר של המגרש אמר לי שביום שישי, כשהוא איננו, אני יכול לשבת במקומו ולקבל את דמי החניה."

סמל הניידת לא השתכנע מההסבר. הוא האשים את דוד כחוק, העניק לו חניית' לילה, ללא תשלום, בתחנת המשטרה.

הווי

אריזה הרמטית: ברמלה, מצא עצמו תושב המקום כלוא בתוך הסופרמרקט. ל' אחר שעובדי הנות הכלבו עזבו את המקום לארוחת-צהריים, מבלי שירגישו בו. . .

דואר חתום: בחיפה, נכלאה אותה שעה אשה אחרת בבית-הדואר שברחוב הנביאים, לאחר שהפקידים קיבלו הודעה דחופה מ' חדר-הסעודה להתחיל בשביתה, נעלו את הסניף מבלי להבחין באשה. . .

מפגש' הפרס: ברחובות, נראה מורה עומד ליד דוכן מפעל הפיס וקונה שטרות איגרות, טען, משנשאל, כי הבטיח לתלמידיו 20 איגרות חינוך בתנאי "שהיו תלמידים סר' ביס". . .

השלישי הכוכב: בכאר' שבע, ניסה אוהד להשכיך שלום בין שני ניצים, סגן מהלומת-אגרוף מאחד מהם, ששברה שלוש משיניו. . .

להט נער' רים: בתל-ברוך, משלא מצא קבוצת נע' רים מקום מתאים לעריכת קומיקס, פרצה לכיתת בית-הספר הסמוך, ערכה מדורה מ' חפצי הריהוט שבחדר.

על רקע מחזה תנכ' בניו-יורק נרקם רומן

מיר ישראל ומים מצריים

מאת חנוך חמד

אף עשרים ואחת שנות חייה הקצרות — עובדה שעל אמיתותה היא מוכנה להישבע, אילו נתבקשה לכך.

מה שאינו מוטל בספק ואינו מועמד אף פעם במבחן עובדתי, הוא מוצאה של מיס איביסט, והתוכניה איננה מתעלמת גם מפרט זה: היא נולדה ברובע הסורי של ניו-יורק, להורים ערביים.

המהדרים שבין הצופים יגלו גם את זהותו של מנחה המחול המזרחי, המתופף על התוף שאומץ על-ידי ממצאי ריקודי ישראל ככלי לאומי. בשולי התוכניה מצוי יין: נעימות-עם ותנועה — מאיר עובדיה. עם כל הרצון הטוב אי-אפשר יהיה לדרוש מקהל קוני הכרטיסים של גזעון לזכור את מאיר עובדיה מהופעותיו הקודמות ב' ברודוואי, כאחד מרקדניה הראשיים של להקת המחול התימני עינבל. אולם יש לשער שאילו ידעו מוחאי-הכף עד כמה נדירה הופעה משותפת זו של ישראלי בן תל-אביב עם ניו-יורקית ממוצא ערבי סורי, במחזה פרי-עטו של יהודי יליד הברונקס, אודות עברי המנחיל מפלה לבני המיעוטים בארץ-ישראל — היו לבטח מז' כים את שני השחקנים בקריאות "הדרך".

★ ★ ★
מזל של תימנים

מאיר עובדיה עצמו אינו רואה כל סיבה להתפצל ממיקריות מפתיעה זו. "לורין היא בחורה פנטסטית", הוא אומר, תוך הדגשת המלה האחרונה, האהובה עליו

ערב, שש פעמים בשבוע, ו' פעמים אחרי-צהריים, פורץ קהל הצר פים באולם פלימות ברחוב 45, ברודוואי ב' ניו-יורק, במחזאות-כפיים סואנות למראה התפתחויות הגז של נערה ארוכת-שיער ו' גוף.

הגוף — עטוף בלבוש דקיק, המגלה יותר מטפחיים ומכסה פחות מטפח. הבינה מכוסה יותר: דמויות כהות בגלימות כב' דות ורדיים עבים כורסות סביב הנערה, ולרגליה התמירות שרוע, הלום-יין, גבור המחזה שאת ליבו היא מצווה לרכוש, על' מנת לשחרר את אביה, אוני, מעונש-המחת הצפוי לו.

לצידה — עלם שחור-מחלפות-זקן, המקיש בתוף — מלהיב ומעודד אותה בקריאות סר' ערות.

הריקוד עושה את שלו. עורפה, זה שם הרקדנית במחזהו של סאדי (מארטי) ציי-סקסי, גזעון, נלקחת אל אוהלו של מנהיג הצבא, מנצח בני-מדון, אביה אינו נלקח למחת, המחזה מקבל מפנה דרמתי חדש לקראת המערכה הבאה.

★ ★ ★

יורשי גרעון ומדיין

כמעט ואין איש באולם שאיננו מ' מהר להתבונן בתוכניה בעת ההפ' סקה ולזהות את עורפה. כמעט לכל אחד

..לאלוהים ולגדעון!

קוראים העברים הקדומים במחזה לכבוד גזעון המנצח (בחזית). החזר מן הקרב. — בת'שבע גרנט, אשר הופיעה בישראל בתיאטרון האינטימי, מאיר עובדיה בסנדליו התנכ'יים שהובאו מישראל, ואמנון מסקין.

במיוחד. "אנחנו ידידים טובים, ויש בינינו הבנה נפלאה."

איך בכל זאת נקלע מאיר למחיצתה של העלמה מצריים? כמו כל הסיפורים, גם זה מתחיל ביום בהיר אחד. "יום בהיר אחד", מספר מאיר, "פגשתי באמנון מסקין (בנו של שחקן הבימה, הלומד מישחק ב' אולפנו של לי סטראסברג), והוא סיפר לי על המחזה החדש שהוא משתתף בו, גזעון, ואמר לי שהבמאי מפשם משהו שייתן ל' הצגה אופי תנכ'י-ישראלית קדום. הוא שאל אותי אם אני מוכן לנסות את מולי. לנסות

במעיל ישראלי

ובנעליים ישראליות מופיע מאיר עובדיה, חבר להקת עינבל ל' שעבר, בפתח התיאטרון פלימות במערב ברודוואי. מעליו: חלק ממועדנות המחזה.

אני תמיד מוכן, ומזל כבר הפך, אצלנו התימנים, להיות שם פרטי. אז מה יכולתי להגיד מלבד, כן?"

"כן", אמר גם הבמאי, שהיה לא פחות ולא יותר מאשר טיירון (הסוחר מונציה) גאתרי, לאחר שנפגש עם מאיר כבר ל' מחרת השיחה עם מסקין הצעיר. "הלכתי אליו", נזכר הרקדן בן ה-29, "עם המון רעש בבטן. התרגשתי נורא. אבל הוא היה חבוב לאללה. ישב אתי בתיאטרון והסביר לי על מה המחזה מבוסס, ומה בדיוק צריך לעשות, ואחר-כך שאל אותי מה אני חושב שאני יכול לעשות. . . אמרתי לו שאעשה כמיטב יכולתי. להגיד את האמת, לא היה לי כל-כך קל להבין את האנגלית שלו, אבל בקשתי שיתן לי לקרוא את כתב-היד, שהיה לא הרבה יותר קל מהאנגלית של גאתרי, ובלב התפללתי שיקרה לי אותו הנס ש' קרה לגדעון בתנ"ך. . ."

נס או לא נס — אבל כבר בחזרה ה' ראשונה, שערך מאיר באותו יום עם חברי הלהקה, נחה עליו מין רוח תנכ'ית קריאות כמו "לאלוהים ולגדעון!", "הו, אלוהי ישראל!" ואחרות ברוח זו, המשר בצות לכל אורך המחזה, החזירותו בבית אחת אל בית-הכנסת השכונת, אשר בו היה מבקר קבוע, ואל שבילי כרם-התימנים,